

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Lovavdelingen

Statsministerens kontor
Postboks 8001 DEP
0030 OSLO

Deres ref.

Vår ref.
13/6908 EO

Dato
6.11.2013

Innsyn i kundelister fra kommunikasjonsbransjen

1. Innledning

Vi viser til brev 28. oktober 2013 fra Statsministerens kontor, der Lovavdelingen bes om å vurdere «adgangen til å unnta slike kundelister fra offentlighet», dvs. «dei tidlegare kundelistene til nye statsråder og statssekretærer som kjem frå PR- eller lobbybransjen», jf. det vedlagte brevet fra Sosialistisk Venstrepartis stortingsgruppe til Statsministerens kontor 18. oktober 2013. I det følgende omtaler vi denne bransjen som kommunikasjonsbransjen og selskapene i bransjen som kommunikasjonsbyråer.

Vi tar utgangspunkt i en situasjon der det bes om innsyn i en slik liste etter offentliggjøring, og innsynskravet er rettet mot et departement. Drøftelsen vil omfatte i hvilken utstrekning offentliggjøring åpner for at slike kundelister unntas fra innsyn, og hvilken plikt forvaltningen har til å bevare taushet om opplysninger inntatt i slike lister etter reglene om taushetsplikt i forvaltningsloven.

Spørsmålet om offentlighet og innsyn er knyttet til kundelister for statsråder og statssekretærer. Vi nevner for ordens skyld at de lovreglene om innsyn og taushetsplikt som drøftes, gjelder på samme måte for statsråder og statssekretærer som for andre offentlige tjenestemenn. Etter omstendighetene kan det imidlertid ha en viss betydning hvilken posisjon den tjenestemannen som kundelisten knytter seg til, innehar.

Om bakgrunnen for at kundelistene finnes i departementet, heter det i brevet fra Statsministerens kontor at listene «er gjort kjent for administrativ ledelse for at disse skal være oppmerksomme på habilitetsspørsmål som kan oppstå.» Vi legger til grunn at kundelistene ikke inneholder andre opplysninger om kundeforholdet enn hvem som har vært kunder hos kommunikasjonsbyrået og der blitt betjent av vedkommende

Postadresse
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Kontoradresse
Gullhaug Torg 4a
0484 Oslo

Telefon - sentralbord
22 24 90 90
Org.nr.: 972 417 831

Lovavdelingen
Telefaks
22 24 27 25

Saksbehandler
Helle Aase Falkenberg
22 24 52 86
helle.falkenberg@jd.dep.no

statsråd eller statssekretær.

2. Innsynsrett etter offentleglova

2.1 Innledning

Retten til innsyn etter offentleglova gjelder i denne sammenhengen «saksdokument», jf. § 3 første punktum. Et dokument blir et saksdokument først når det er kommet inn til eller er lagt fram for organet, eller når organet selv har opprettet det, jf. § 4 andre ledd. Offentleglova gir ikke allmennheten et generelt krav på innsyn i opplysninger om tidligere kundeforhold som ikke framgår av noe dokument som organet har mottatt eller utarbeidet.

Dersom en utenforstående for eksempel har hatt med seg en kundeliste til et møte i departementet og der orientert om hvilke kunder som vedkommende eller andre har hatt, eller vist fram listen, uten at departementet har mottatt listen eller en kopi av den, er ikke kundelisten å anse som et dokument som er kommet inn til eller lagt fram for organet.

Forutsetter vi at kundelisten foreligger i form av et saksdokument, dvs. et dokument som departementet enten har mottatt eller selv har utarbeidet, er utgangspunktet at dokumentet er offentlig, dvs. at krav om innsyn i det må etterkommes, «dersom ikkje anna følger av lov eller forskrift med heimel i lov», jf. offentleglova § 3 første punktum. Det kan for eksempel ikke gjøres unntak fra offentlighet alene på grunn av at taushetsplikt er avtalt.

Unntakene fra innsynsretten har i hovedsak to former:

- tilfeller der forvaltningen kan unnta dokumenter fra innsyn, men ikke har plikt til å gjøre det, jf. punkt 2.2 nedenfor om det mest praktiske unntaket i vår sammenheng, og
- tilfeller der forvaltningen plikter å unnta bestemte opplysninger fra innsyn (lovbestemt taushetsplikt), jf. punkt 3 nedenfor om den mest praktiske taushetspliktsbestemmelsen i denne sammenheng.

2.2 Unntak for organinterne dokumenter

Etter offentleglova § 14 første ledd er det adgang til å unnta fra innsyn dokumenter som organet har utarbeidet for sin egen interne saksforberedelse («organinterne dokumenter»). Dersom departementet selv har utarbeidet en liste over kundeforhold på grunnlag av informasjon for eksempel fra vedkommende statsråd eller statssekretær, med tanke på eventuelle habilitetsspørsmål som kan oppstå i framtiden, vil listen være et organinternt dokument som kan unntas etter § 14 første ledd. Det samme gjelder hvis vedkommende selv, etter tiltredelse, har utarbeidet et dokument med en oversikt over tidligere kundeforhold til intern bruk. Dersom derimot kommunikasjonsbyrået har oversendt den aktuelle kundelisten, vil listen ikke være et organintrent dokument. Det samme gjelder dersom statsråden eller statssekretæren har overlevert eller sendt inn til departementet en kundeliste som kommunikasjonsbyrået har utarbeidet.

Det foreligger ingen alminnelig plikt til å unnta organinterne dokumenter fra innsyn. Det må i slike tilfeller vurderes om det skal utøves helt eller delvis merinnsyn etter offentleglova § 11, se om dette Ot. prp. nr. 102 (2004-2005) side 129 og Justis- og beredskapsdepartementets Rettleiar til offentleglova side 120-122.

3. Unntak for opplysninger underlagt lovbestemt taushetsplikt

3.1 Innledning

Etter offentleglova § 13 første ledd er opplysninger som er underlagt taushetsplikt i eller i medhold av lov, unntatt fra innsyn. Eventuelle avtaler eller forutsetninger mellom private, eller mellom private og det offentlige, om taushet gir ikke grunnlag for å unnta ellers offentlige opplysninger eller dokumenter fra innsyn etter offentleglova. Slike avtaler kan imidlertid indirekte få betydning for vurderingen av om en opplysning er taushetsbelagt etter særskilt lovbestemmelse. Vi kommer tilbake til dette nedenfor.

Det foreligger så langt vi kjenner til ingen særskilt lov- eller forskriftsbasert taushetsplikt for kommunikasjonsbransjen og ansatte i denne bransjen. I spesielle tilfeller kan imidlertid også personer i denne bransjen være omfattet av andre taushetspliktreger, for eksempel reglene om taushetsplikt om såkalt innsideinformasjon i verdipapirhandelloven § 3-4. Vi går ikke nærmere inn på slike tilfeller.

3.2 Taushetsplikt for næringsopplysninger etter forvaltningsloven

Den mest relevante bestemmelsen om taushetsplikt i vår sammenheng finnes i forvaltningsloven § 13 første ledd nr. 2. Det heter der:

«Enhver som utfører tjeneste eller arbeid for et forvaltningsorgan, plikter å hindre at andre får adgang eller kjennskap til det han i forbindelse med tjenesten eller arbeidet får vite om:

...

- 2) tekniske innretninger og fremgangsmåter samt drifts- eller forretningsforhold som det vil være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde av hensyn til den som opplysningen angår.»

For en generell omtale av bestemmelsen viser vi til blant annet Frihagen, Forvaltningsloven kommentarutgave bind I (1986) side 250 flg., Woxholth, Forvaltningsloven med kommentarer 5. utgave (2011) side 276 flg., sistnevnte med henvisninger til nyere praksis, og Rettleiar til offentleglova side 84-87. Vi viser også til uttalelse fra Sivilombudsmannen 8. mars 2013 (SOM-2012-1782).

Formålet med bestemmelsene om taushetsplikt for næringsopplysninger er i første rekke å hindre at den taushetsplikten er gitt av hensyn til, lider økonomisk tap ved at opplysninger om ham eller hans virksomhet spres til andre. Taushetsplikt vil dessuten ofte være nødvendig eller i hvert fall ønskelig for å sikre et tillitsforhold mellom virksomheten og det offentlige – både av hensyn til samarbeidsmulighetene i alminnelighet og for å gi forvaltningen større sikkerhet for at det gis riktige og

fullstendige opplysninger. Vi viser her til Frihagen, Forvaltningsloven kommentarutgave bind I (1986) side 273 og Woxholth, Forvaltningsloven med kommentarer 5. utgave (2011) side 276.

Før 1977 fantes det ikke alminnelige lovbestemmelser om taushetsplikt for forvaltningen til beskyttelse av private interesser, herunder beskyttelse av personlige forhold og næringsopplysninger. Taushetsplikt fulgte imidlertid av en rekke enkeltbestemmelser i særlovgevingen.

Ved lov 27. mai 1977 nr. 40 ble det inntatt alminnelige lovbestemmelser om dette i forvaltningsloven. Den gangen ble taushetsplikten for næringsopplysninger utformet relativt snevert: Taushetsplikten skulle gjelde for «tekniske innretninger, produksjonsmetoder, forretningsmessige analyser og beregninger og forretningshemmeligheter ellers, når de er av en slik art at andre kan utnytte dem i sin egen næringsvirksomhet». Det ble vist til at det uansett ville være adgang til å unnta flere opplysninger i kraft av den dagjeldende offentlighetsloven § 6 nr. 4.

Ved lov 11. juni 1982 nr. 47 ble rekkevidden av forvaltningslovens bestemmelse om taushetsplikt for næringsopplysninger utvidet ved at formuleringen i offentlighetsloven § 6 nr. 4 ble lagt til grunn for utformingen forvaltningsloven. Bakgrunn for endringen var at det var «kommet svært mange signaler i retning av at taushetsplikten etter § 13 første ledd nr 2 i mange tilfelle er for snever», jf. Ot.prp. nr. 4 (1981-82) side 35. For en nærmere omtale av utviklingen viser vi til Frihagen, Forvaltningsloven kommentarutgave bind I (1986) side 274-275.

Etter forvaltningsloven § 13 første ledd nr. 1 har forvaltningen plikt til å bevare taushet om det den får vite om «noens personlige forhold». Dersom kundelisten til et kommunikasjonsbyrå inneholder opplysninger som kan røpe «noens personlige forhold», foreligger det taushetsplikt. Vi går ikke nærmere inn på den bestemmelsen.

3.3 Opplysningenes tilknytning til utføring av arbeid eller tjeneste for forvaltningen

Taushetsplikt etter forvaltningsloven § 13 første ledd nr. 2 gjelder for det vedkommende «får vite om» «i forbindelse med tjenesten eller arbeidet». Opplysningene om kundeforholdene foreligger i departementet, og statsråden eller statssekretæren har i forbindelse med tjenesten eller arbeidet tilgang til disse opplysningene. Vedkommende vil imidlertid også før tiltredelse i departementet ha vært klar over sine kundeforhold. Et spørsmål er om denne forutgående kunnskapen er til hinder for at det gjelder taushetsplikt etter forvaltningsloven.

Iallfall så lenge spørsmålet om taushetsplikt oppstår i forbindelse med det som klart er en tjenestehandling, slik tilfellet er for eksempel ved håndtering av spørsmål om innsyn etter offentleglova, må det etter vårt syn legges til grunn at tjenestemannen har taushetsplikt for slike opplysninger som er taushetsbelagte etter forvaltningsloven, selv om han tidligere har fått kjennskap til opplysningene også i annen egenskap, for eksempel som ansatt i privat virksomhet. En annen forståelse av bestemmelsene om

taushetsplikt ville kunne gi tilfeldige utslag og uthule taushetsplikten. Reglene om taushetsplikt er ikke gitt av hensyn til vedkommende tjenestemann, men av hensyn til utenforstående virksomheter. Vi viser i denne sammenheng også til Høyesteretts kjennelse inntatt i Rt. 1994 side 1632 og omtalen av saken i Tor-Geir Myhrer, Personvern og samfunnsforsvar (2001) på side 127-128, hvor spørsmålet om «informasjon fra flere kilder» er drøftet.

3.4 Nærmere om hva taushetsplikten omfatter

Taushetsplikten etter forvaltningsloven § 13 første ledd nr. 2 omfatter «tekniske innretninger og fremgangsmåter samt drifts- eller forretningsforhold». Med sikte på spørsmålet her – taushetsplikt for kundelister – innebærer ikke dette vilkåret noen avgrensning av betydning. Hvem et kommunikasjonsbyrå har som kontraktspart eller klient, vil utvilsomt være en opplysning om et «forretningsforhold» etter forvaltningsloven § 13.

Kjerneområdet for forvaltningsloven § 13 første ledd nr. 2 er forretningshemmeligheter i tradisjonell forstand, det vil si næringsopplysninger som andre kan ha nytte av i sin virksomhet. Se om dette for eksempel Lovavdelingens uttalelse i brev 20. januar 2011 til Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet (JDLOV-2010-5859). Etter lovendringen i 1982 omfatter bestemmelsen imidlertid også forhold som ikke er å anse som forretningshemmeligheter i tradisjonell forstand, slik at det ikke nødvendigvis kreves at konkurrenter kan utnytte opplysningene på tilsvarende måte. Opplysningen må uansett være av en viss betydning, og opplysningen må være av en slik art at det er naturlig å regne med at man i vedkommende virksomhet anser den som en hemmelighet, se Ot.prp. nr. 3 (1976-77) side 22. Disse avgrensningene kommer til uttrykk gjennom det sentrale vilkåret om at det skal være «av konkurransemessig betydning å hemmeligholde» opplysningene av hensyn til den som opplysningen angår, for at det skal foreligge taushetsplikt.

For at opplysningene skal være underlagt taushetsplikt, må det således kunne føre til økonomisk tap eller redusert gevinst for virksomheten hvis de blir kjent, enten ved at konkurrenter kan utnytte opplysningene, eller på annen måte. Se om dette vilkåret for eksempel Sivilombudsmannens uttalelser i årsmeldingen 2009 side 108 (SOMB-2009-18) og 8. mars 2013 (SOM-2012-1782) og Lovavdelingens uttalelse i brev 4. mars 2009 til Finansdepartementet (JDLOV-2008-7049), alle med videre henvisninger.

Det vil være et moment i vurderingen hvordan den som opplysningene angår, stiller seg til spørsmålet om konkurransemessig betydning, selv om dette ikke er avgjørende, se uttalelser i denne retning i f.eks. Sivilombudsmannens uttalelser i årsmeldingen 1996 side 94 (SOMB-1996-23) og i årsmeldingen 2009 side 108 (SOMB-2009-18).

Dersom opplysningene kan skade en virksomhets konkurranseevne på andre måter enn ved at andre kan bruke opplysningene i sin egen virksomhet, er man utenfor taushetspliktens kjerneområde. Det er antatt at det da skal mer til før det kan anses å

foreligge taushetsplikt, se om dette for eksempel Sivilombudsmannens uttalelse i årsmeldingen 2003 side 59 (SOMB-2003-6), Lovavdelingens nevnte uttalelse 20. januar 2011 (JDLOV- 2010-5859) og Rettleiar til offentleglova side 86. Det må vurderes konkret i hvilken grad hensynene bak taushetsplikten gjør seg gjeldende, og behovet for hemmelighold må veies mot den offentlige interessen som er knyttet til opplysningene. Man må her i større grad enn for de tradisjonelle forretningshemmelighetene legge vekt på omfanget av den eventuelle skadevirkningen, og risikoen for at skaden vil oppstå.

At kundelister er en type opplysninger som det kan ha konkurransemessig betydning å hemmeligholde, er lagt til grunn i Ot.prp. nr. 3 (1976-77) side 23, der det blant annet uttales følgende:

«Videre kan det være noe snevert å legge til grunn at taushetsplikten bare beskytter «opphavsinteresser i vid forstand». Også forhold som det ikke ligger noen skapende eller original tankegang bak, f.eks. en bedrifts kundelister, kan være av en slik karakter at andre bedrifter kan utnytte dem.»

Også Sivilombudsmannen har gitt uttrykk for at kundelister «ofte vil være taushetsbelagte». Dette ble uttalt i saken inntatt i årsmeldingen 1998 side 131 (SOMB-1998-31), og kundelisten sto her i motsetning til salgs- og skjenkesteders omsetningstall for ulike typer alkoholholdig drikke, som saken gjaldt. Vi tilføyer at generelle utsagn om at «kundelister» kan eller vil være taushetsbelagte, ikke gir særlig veiledning ved avgjørelsen av det enkelte tilfelle. Vurderingen av om det er «av konkurransemessig betydning å hemmeligholde opplysningene», vil kunne bli utpreget konkret.

Den konkurransemessige betydningen av å hemmeligholde opplysningene må vurderes ut fra «den som opplysningen angår», eller med andre ord den hemmeligholdet skal verne. Opplysningene som framgår av kundelistene, angår både kommunikasjonsbyrået og kundene.

3.5 Taushetsplikt av hensyn til kommunikasjonsbyråene

I forhold til kommunikasjonsbyrået vil et grunnleggende spørsmål være hvorvidt opplysninger om hvem som er eller har vært kunder, kan utnyttes av byråets konkurrenter. For det første kan det her tenkes at konkurrerende kommunikasjonsbyråer vil kunne benytte opplysningene til selv å erobre kunder, for eksempel kunder som det ikke tidligere har vært kjent at bruker slike tjenester. De konkurrerende byråene kan også tilpasse sin strategi og markedsføring for å tiltrekke seg slike kunder. Det kan videre tenkes at kjennskap til kundeforholdene gir andre kommunikasjonsbyråer et konkurransemessig fortrinn overfor kunder og potensielle kunder ved å kjenne til at kundenes konkurrenter bruker eller har brukt et bestemt kommunikasjonsbyrå. Dersom slike momenter gjør seg gjeldende i ikke ubetydelig grad, taler det sterkt for å anse opplysninger om kundeforhold som underlagt taushetsplikt.

Som nevnt er det ingen betingelse for taushetsplikt at andre kan ha nytte av opplysningene i sin virksomhet. Det er tilstrekkelig at det er av konkurransemessig betydning å hemmeligholde opplysningene fordi offentliggjøring vil kunne føre til økonomisk tap eller redusert gevinst. En aktuell situasjon kan være at offentliggjøring av kundelister vil medføre at kommunikasjonsbyrået risikerer å miste kunder som har engasjert byrået under forutsetning om konfidensialitet. Det kan videre tenkes at offentliggjøring vil svekke tilliten til vedkommende kommunikasjonsbyrå slik at byråets mulighet til å tiltrekke seg nye kunder svekkes.

I vår sammenheng er det imidlertid ikke spørsmål om å gi innsyn i kommunikasjonsbyråets samlede kundemasse, men om å gi innsyn i hvilke kunder som har vært betjent av bestemte medarbeidere. Det svekker betydningen av betraktningene ovenfor. På den annen side vil innsyn i hvilke kunder som har vært betjent av de aktuelle statsrådene og statssekretærene, medføre at de aktuelle kommunikasjonsbyråene får et svakere vern for sine kundeopplysninger enn konkurrerende byråer. I denne sammenhengen vil det videre ha betydning at den rådende oppfatningen i bransjen synes å være at kommunikasjonsbyråene skal holde kundenes identitet hemmelig, og at dette gjerne reguleres gjennom konfidensialitetsklausuler.

I grensetilfeller må det ved den konkrete vurderingen skje en viss avveining mellom de hensyn som taler for taushetsplikt og de hensyn som taler for åpenhet (her i form av innsyn etter offentleglova). Det er likevel ikke tale om en fri avveining av kryssende hensyn. Forvaltningsloven har selv gjennom kriteriene i § 13 første ledd nr. 2 og gjennom de begrensningene i taushetsplikten som er formulert, blant annet i §§ 13 a og 13 b, langt på vei foretatt avveiningen, også av forholdet til reglene om innsyn i offentleglova. Selv om ytringsfriheten, slik den er kommet til uttrykk blant annet i offentlighetsprinsippet i Grunnloven § 100 femte ledd, danner en viktig bakgrunn for gjeldende regler om innsyn, finner vi grunn til å gjengi Ytringsfrihetskommisjonens syn (NOU 1999: 27 side 162):

«Det er heller ikke vanskelig å godta taushetsplikt – innen visse grenser – begrunnet med andre private interesser, som f. eks. økonomiske interesser. Dette kan f. eks. være at arbeidstakere ikke kan gå ut med konkurransesensitiv informasjon som skader bedriften, eller at tjenestemenn i forvaltningen er pålagt taushet om forretnings- og driftsforhold hos de private rettssubjektene som frivillig eller etter pålegg avgir slik informasjon til det offentlige.»

St. meld. nr. 26 (2003–2004) side 140, som også er et forarbeid til den vedtatte grunnlovsbestemmelsen, viser til dette.

I avveiningen bør det etter vårt syn ha betydning at det dreier seg om opplysninger knyttet til privat virksomhet som forvaltningen i utgangspunktet ikke har krav på, og at formålet med å gi en begrenset krets av personer i forvaltningen tilgang til opplysningene er å legge til rette for en mer betryggende behandling av mulige habilitetsspørsmål som kan oppstå i fremtiden. Det foreligger ikke noen aktuell

situasjon hvor det er grunn til mistanke om kritikkverdige forhold. En generell åpning for innsyn i slike kundelister som det her er spørsmål om, vil kunne spre kunnskap om langt flere kundeforhold enn de kundeforholdene som i praksis vil kunne danne grunnlag for inhabilitet. I en slik situasjon er det langt fra klart at de hensyn som taler for taushet, må vike for de hensyn som taler for innsyn.

3.6 Taushetsplikt av hensyn til den enkelte kunde

Det er vanskeligere å se at opplysninger om bruk av et bestemt kommunikasjonsbyrå kan en ha slik konkurransemessig betydning for de aktuelle kundene at det ut fra det foreligger taushetsplikt, selv om også deres konkurrenter etter omstendighetene muligens kan tenkes å dra en viss nytte av slike opplysninger. I spesielle situasjoner kan det nok likevel foreligge konkurransemessig betydning, for eksempel der bruken av kommunikasjonsbyrå i seg selv, eller av et spesielt kommunikasjonsbyrå, gjør at en aktør stiller svakere i en konkurranse om oppdrag.

Det må ellers antas at tidsaspektet her har betydning, slik at det er større grunn til å bevare taushet om eksisterende eller nylig avsluttede kundeforhold enn kundeforhold som ligger langt tilbake i tid, se f.eks. Sivilombudsmannens uttalelser i årsmeldingen 1996 side 94 (SOMB-1996-23) og i årsmeldingen 2005 side 79 (SOMB-2005-7). Det må imidlertid vurderes konkret i hvilken grad den tiden som har gått, tilsier at det ikke lenger har konkurransemessig betydning for kunden å holde kundeforholdet hemmelig.

3.7 Særlig om offentlige organer som kunder

For offentlige organer som ikke driver noen form for næringsvirksomhet, kan det vanskelig tenkes at det foreligger «drifts- eller forretningsforhold» som det er «av konkurransemessig betydning» å hemmeligholde. Opplysninger om at et slikt organ har benyttet et kommunikasjonsbyrå, kan etter vår oppfatning ikke unntas fra innsyn etter offentleglova § 13, jf. forvaltningsloven § 13, av hensyn til det aktuelle organet. – Vi går ikke inn på hvilke andre unntaksregler som i gitte situasjoner kan komme til anvendelse i slike tilfeller.

For næringsdrivende virksomheter med sterk tilknytning til det offentlige og til offentlige oppgaver og funksjoner vil allmennheten ofte kunne ha en legitim og sterk interesse i innsyn i for eksempel virksomhetens bruk av kommunikasjonsbyråer. Avveiningen mellom de hensyn som tilsier innsyn og de hensyn som tilsier taushet, vil derfor oftere slå ut til fordel for innsyn enn for private foretak og rent kommersielle foretak eid av det offentlige.

3.8 Bortfall og omfang av taushetsplikt

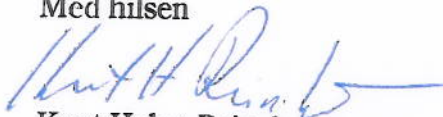
Dersom et kundeforhold er allment kjent på en pålitelig måte, eller noen av partene har bekreftet kundeforholdet offentlig, vil det ikke foreligge noen berettiget interesse i å hemmeligholde relasjonen. Eventuell taushetsplikt er da ikke til hinder for at opplysningene gjøres kjent. Se om dette forvaltningsloven § 13 a nr. 3, hvor det også går

fram at dette typisk er aktuelt der opplysninger må sies å være alminnelig kjent eller tilgjengelige andre steder.

Offentleglova § 13 gir kun grunnlag for å gjøre unntak for opplysninger. Unntak må derfor vurderes konkret for den enkelte opplysning i et dokument, og unntak skjer i utgangspunktet ved at de taushetsbelagte opplysningene sladdes i kopien som gis ut. Det kan eventuelt gjøres unntak for resten av dokumentet hvis vilkårene i ett av alternativene i offentliglova § 12 er oppfylt. Det mest aktuelle her vil trolig være at dersom det skal gjøres unntak for samtlige kundeopplysninger i en kundeliste, vil disse utgjøre «den vesentlegaste delen av dokumentet», slik at resten av dokumentet vil ha lite eller ikke noe selvstendig meningsinnhold. Det kan da gjøres unntak for hele dokumentet etter offentliglova § 12 bokstav c.

Vi nevner ellers at taushetsplikt ikke vil være til hinder for offentliggjøring dersom den som har krav på taushet, samtykker i at informasjonen gjøres kjent, jf. forvaltningsloven § 13 a nr. 1. Dersom et kommunikasjonsbyrå samtykker i at en kundeliste gjøres kjent, må det vurderes om det også er nødvendig å få samtykke fra de aktuelle kundene for å kunne gi ut informasjonen. Det vises til omtalen foran av eventuell taushetsplikt av hensyn til kundene.

Med hilsen

Knut Helge Reinskou
ekspedisjonssjef

Arnulf Tverberg
avdelingsdirektør